

Лабіринти

КУПИТИ

Про книгу

Далеко в засніжених горах у самотинному шале вбито невідомого чоловіка. Його забили кочергою, обличчя перетворилося на криваве місиво. Жінка, підозрювана у жорстокому вбивстві, страждає на дивну амнезію. Справу розслідує Камілла Ніжинські, вона прагне зрозуміти цю підозрілу раптову втрату пам'яті. Психіатр, лікар Фібоначчі, зможе пояснити поліціянці усе і навіть більше... Адже, перш ніж втратити пам'ять, пацієнтка довірила йому свою історію — довгу і вкрай заплутану. Безсумнівно, це буде найнезвичайніше, що Камілла чула за всю свою кар'єру. Пройшовши лабіринтами роману, читач, імовірно, знайде відповіді на свої запитання про долю Жулі Москато.

Відкиньте все неможливе — і те, що зостанеться, буде правдою, хай навіть якою неймовірною.

Артур Конан Дойл «Знак чотирьох»

Єдина різниця між мною і божевільним — у тому, що я не божевільний.

Сальвадор Далі

Сам винахідник Дедал, із митців найславніший у світі,

Звів цю будівлю складну: переплутавши знаки, химерним

Плетивом різних ходів будь-кому міг там око змити.

Овідій «Метаморфози»

— Як вона почувається, лікарю?

Камілла Ніжинські зняла рукавиці з хутряною підкладкою і обережно масажувала руки. Пекельна спека, яка панувала в лікарні, контрастувала з лютим морозом надворі, аж свіжі тріщини на Камілліних пальцях щеміли. Жестом лікар Фібоначчі подав їй знак не проходити далі в палату. Обличчям до них спала пацієнтка. Розмірене попискування електрокардіомонітора свідчило про спокійний сон, якому не можна було заважати.

— Лікарі, що її оглядали, кажуть, фізичному здоров'ю нічого не загрожує. У біохімічних аналізах крові є неістотні відхилення від норми, але нічого серйозного. Місцями обмороження досить глибокі, але з часом від них навіть слідів не залишиться. А от з психічним станом — зовсім інша історія. Скажу максимально просто: з її пам'яті все стерлося.

— Що ви маєте на увазі, кажучи це «все стерлося»?

— Геть усе. Усе її попереднє життя. Вона нічого не пам'ятає. Її пам'ять нині — абсолютно білий аркуш.

Поліціантка подивилася на підозрювану. Скуйовджене волосся обрамляло обличчя, яке, хоч і було пошкоджене холодом, здавалося заспокоєним посеред великої білої подушки. Камілла дістала з кишені ручку й блокнот.

— Вам доведеться усе детально мені пояснити, лікарю. Я не розумію, як ця жінка могла зненацька «забути» все своє життя. Вона лежить у лікарні, при цьому ви стверджуєте, що фізично з нею майже все гаразд. Її знайшли закривавлену в шалі посеред лісу поруч із мертвим тілом. Відтоді вона не промовила жодного слова. А тепер ви мені кажете, що вона зовсім нічого не пам'ятає?

Вона рвучко розгорнула свій блокнот. Видно було, що поліціантка ще не встигла там нічого занотувати, він був чистий.

— У нас нічого немає! Ми не знаємо імені підозрюваної, не знаємо імені жертви, не маємо уявлення про обставини трагедії. Цієї жінки ніхто не знає,

ніхто її ніколи не бачив. Узагалі незрозуміло, звідки вона взялася. Вдати амнезію — це, можливо, її спосіб приховати від нас, хто вона, або уникнути відповідальності за скоєне.

— Повірте мені, вона не симулює.

— У такому разі поясніть мені, переконайте мене, щоб я могла переконати начальство. Їм потрібні відповіді.

Фібоначчі запросив Камілла вийти в коридор, зачинив двері й кивнув на двох чоловіків, які чекали трохи далі.

— Котрий із них ваш начальник?

— Ні той, ні той. Просто ми в одній команді, але вони... не надто налаштовані колупатися в заплутаних справах. Обидва тільки й чекають виходу на пенсію. І, чесно кажучи, ми до такого в нашому місті не дуже звикли. І що ж нам робити? Правильно, доручити цю справу новенькій! Такий собі тест, розумієте?

Двоє чоловіків не зводили з них очей, їхні обличчя були напружені.

— Сходжу принесу нам кави, — тільки й відповів лікар Фібоначчі. — Вам — чорної і дуже солодкої?

— А ви вмiєте читати думки!

— Почасти в цьому й полягає моя робота. Пройдіть, будь ласка, в сусідній, двадцять перший, кабінет, ми зможемо там спокійно поговорити.

Камілла спостерігала, як лікар Фібоначчі обмінявся кількома словами зі своїми колегами. Потім молода поліціантка знову зосередилася на підозрюваній. Вона не мала жодного уявлення про психіатрію чи психологію, але їй було важко повірити у версію лікаря. Що могло спричинити такий катаклізм у черепній коробці жінки? І що це за така амнезія? Наприклад, чи жінка ще вмiла рахувати? Чи знала вона принаймні своє ім'я, пам'ятала, хто вона?

Нарешті вона зайшла до сусідньої кімнати, обставленої дуже просто: ліжко в кутку, два стільці, комод і крихітна душова кабіна. Камілла підійшла до вікна. Іншій чiплявся за шибки, здавалося, що скло ось-ось розлетиться на друзки. Унизу побачила свою темно-зелену машину між двома каретами швидкої допомоги. Стоянка була переповнена.

Лікарні, як і кладовища, ніколи не пустують.

Камілла зняла парку з хутряною підкладкою, роззирнулася, щоб розвіяти знервованість, і подивилася на своє відображення в дзеркалі над раковиною. Обличчя змарніле. «Я надто багато працюю, і це розслідування навряд чи додасть здоров'я», — зітхнувши, подумала. Їй здавалося, що вона постаріла на п'ять років. Мабуть, тому, що очі, зазвичай такі блакитні, ніби згасли, та й холод не пошкодував шкіру. Камілла відтягнула потріскану нижню губу, торкнувшись перенісся кінчиком указівного пальця. «Ти занадто худа, люба дівчинко. Занадто худа...»

Потім вона поправила комір кремової блузки і застібнула гудзики на піджаку, підбраному в тон, мовби намагаючись у такий спосіб відновити рівновагу. Важко сказати чому, але психіатр змушував її почуватися некомфортно відтоді, як вона приїхала до нього. Мабуть, через цей орлиний профіль і великі чорні зіниці, які, здавалося, проникали в самісіньку глибину душі.

Увійшов Марк Фібоначчі з двома стаканчиками гарячої кави й штовхнув двері підбором.

— Сідайте, будь ласка, мадемуазель Ніжинські. Сподіваюся, ви маєте час. Те, що я збираюся розповісти — це ніби похмурий роман-трилер, п'ятсотсторінкова поїздка на американських гірках.

— Я маю стільки часу, скільки треба. Важливо, щоб ми докопалися до суті і з'ясували правду.

— О так, правду...

Фібоначчі підійшов до вікна, де Камілла стояла кілька хвилин тому. Якусь мить він мовчав, притуливши стаканчик до вуст. Потім повернувся до неї.

— Людський мозок здатен вдаватись до найнеймовірніших хитрощів, щоб захистити психіку. Він постійно пристосовується, відбудовується на своїх руїнах... Він навіть може заманити самого себе в пастку. Підсунути собі фальшиві спогади й видати їх за справжні. Переконати нас, наприклад, у тому, що на нас напали в їдальні, коли ми навчались у школі, навіть якщо цього ніколи й близько не було. Знаєте, як називається цей феномен?

— Ні, звичайно. Я простий працівник поліції...

— Парамнезія. Псевдоспогади: дежавю, дежа векю. Чиста вигадка розуму. Як же тоді визначити, де правда, а де неправда, починаючи з того моменту, коли ви повірили, що минуле, яке ви пам'ятаєте — справді ваше минуле?

Він дістав із кишені якийсь предмет і сів навпроти Камілли.

— Ви граєте в шахи, мадемуазель Ніжинські?

— Максимум, що я знаю про шахи, це хіба правила...

— У неї при собі була ця фігура. Чорний слон.

Камілла взяла дерев'яну фігурку заввишки п'ять сантиметрів.

— Як це — «при собі»? Ми нічого не знайшли, і...

— Вона говорила зі мною, — серйозним тоном перебив Каміллу лікар Фібоначчі. — Перш ніж втратити пам'ять, пацієнтка розповіла мені все, що сталося, від початку до кінця.

Камілла висловила своє здивування:

— Чому ви не казали про це раніше? Вона зізналася у вбивстві?

— З'ясувалося, що все набагато складніше. Мушу визнати: за всю свою кар'єру я ніколи не зустрічав такого випадку. Мені не раз доводилося мати справу з непростими пацієнтами. Але вона... вона абсолютно унікальна.

Лікар забрав шахову фігуру і кивнув на блокнот, який співрозмовниця поклала собі на коліна.

— Оце правильний підхід. Пишіть, записуйте все, що можете, навіть якщо історія, яку я збираюся вам розповісти, буде довга й складна. Це, безумовно, найнезвичайніше, що ви почуєте за все своє життя. Історія, яку можна прочитати лише в романах. Отже...

Камілла знову розгорнула свій чистий блокнот. Перша сторінка.

— Даруйте, з вашого дозволу відхилюся від теми, — мовив лікар Фібоначчі. — Я великий шанувальник опери та класичної музики, і ваше прізвище інтригує мене з моменту нашого знайомства. Розвійте мої сумніви: ви не маєте родинних зв'язків з Вацлавом Ніжинські, зна менитим танцівником минулого століття, який хворів на шизофренію?

— Мій прадід був родом зі Словаччини. Він був простий робітник на заводі. До опери не мав жодного стосунку. Принаймні я думаю, що знала б, якби цей знаменитий танцівник був одним з моїх предків.

— Якщо вам цікаво, я був би радий поговорити з вами про Вацлава Ніжинські якось іншим разом...

Невже він фліртував із нею — за таких обставин? Якась загадка, а не чоловік... Тож Камілла просто кивнула.

— Повернімося до нашої справи, — вів далі він, наче нічого не сталося. — Вам слід знати, що в історії, якою я збираюся поділитися з вами, п'ять головних героїв, і всі вони жінки. Запишіть, будь ласка, це важливо для розуміння подальшої розповіді: журналістка, лікар-психіатр, жертва викрадення, романістка...

Вона скрупульозно записувала головних героїнь у стовпчик. І розмірковувала: чи ця жінка, що лежала по той бік перегородки, належала до перелічених лікарем? Могла бути, але котрою з них? Журналісткою? Чи жертвою викрадення? У такому разі, можливо, вона була здобиччю чоловіка, чиє обличчя кочергою перетворили на криваве місиво? Це могла бути помста? Була така невблаганність... Чисте божевілля. Камілла досі бачила все це червоне в шалі, аж до стелі. Справжній театр жахів.

Коли вона підвела очі, Марк Фібоначчі дивився на неї холодним незрозумілим поглядом, який іноді буває в лікарів-психіатрів. Без сумніву, необхідна оболонка, коли цілий день досліджуєш непорядковану психіку.

— Журналістка, лікар-психіатр, жертва викрадення, романістка, — повторювала вона, перечитуючи свої записи. — Бракує п'ятої головної героїні...

Лікар відхилився на спинку крісла і протяжно видихнув. Його співрозмовниця не могла зрозуміти, була то втома чи спосіб показати їй, що вона надто нетерпляча.

— П'ята головна героїня з'явиться значно пізніше, і вона — ключ до всього, — відповів він. — Ви дізнаєтеся, хто вона, аж у кінці моєї розповіді. А тепер послухайте все, що я маю вам розповісти...

Він поставив перед собою чорного слона.

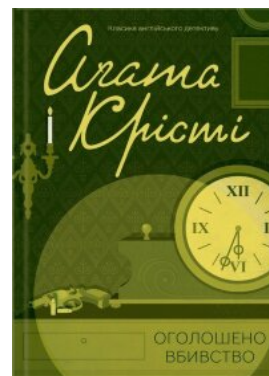
— І зосередьтеся, адже ця історія — справжній лабіринт, у якому все переплітається. Що ж до цієї п'ятої головної героїні, то вона — та нитка в лабіринті, яка, я переконаний, дасть відповіді на всі ваші запитання.

Рекомендована література

Це було двічі

Жінки, які кохають до нестями

Оголошено вбивство

Найбагатший чоловік у Вавилоні

Радикальне Прощення

Кладовище домашніх тварин

Перейти до категорії
Трилер

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ